

21 Radical

COTIDIAN INDEPENDENT • SIBIU

Anul IV,
(CCIL)
Nr. 528
Vineri,
8 ianuarie
1993
10 lei

Oportunismul intelectualilor sau intelectualismul oportuniștilor

Ar fi dificil de stabilit cu o anume minuțiozitate gama a celor fenomene care se reproduc cu o relativă constanță în istorie, deoarece însăși ideea repetabilității istoriei este ipotetică. Ne este dat însă să vedem renăscând fapte și procedee sociale pe care le credeam eradicate definitiv. Deși oportunist, nu intenționez să fac un inventar al celor elemente detestate de instanța bunului simț și opoziției publice, justiția immanentă, în care mai credem, întinzând să se arate.

M-aș opri, așadar asupra unuiu dintre aceste fenomene care produc unora o reală consternare dacă nu indignare. Mă gândesc la penibilul și deci condamnabilul compromis pe care unii intelectuali continuă să-l facă cu acele forțe politice care sfidează efortul unui popor întru eliberarea sa

reală, aceștia refuzând cu obstinație să părăsească loja oportunismului, animați doar de interese meschine. Nu-i înțeleg și dacă încerc să găsesc o explicație aș fi nevoit să accept „scuza” menținerii unor poziții cistigate, dar acest lucru descalifică oricum un intelectual cu pretenții onorabile.

Dacă după decembrie 1989, în îmbălmășeala și derută creată în mod spontan sau premeditat, unii intelectuali și-au pierdut capul, dorind să se consacre unei cauze, pretins mai mare, de fapt, controlate din subsidiar de forțe oculte, în cel trei ani care au trecut ar fi fost posibilă și necesară o dezmeticire care să-l aducă pe pământul oamenilor de bună credință. Sau poate, mai degrabă, este vorba de un

calcul specific pragmatismului îngust: să profităm atât timp cât mai este posibil. Unii și-au abandonat catedre universitare sau posturi-cheie în cercetarea științifică, publicații și edituri pentru a adera cu sens și implicație de activism la o formație politică sau alta, creații ale unor oportuniști de carieră, emanați și nostalgici după un regim al mediocrităților intelectuale.

Vedem cum felinarul puterii continuă să atragă roiuri de fluturi intelectuali sau intelectualști, care se înghesuiesc la ospățul potențailor, unii mulțumindu-se doar cu un banal oșcor, sperând însă la ceva mai bun, dacă sorții ar fi să

(continuare în pag. a III-a)

George LIMBEANU

De la Poliția sibiană

Traficanții de valută

În ultimul timp s-au înmulțit cazurile celor păcăliți de traficanții de valută. Așa a pățit și B.L. din Avrig, care după schimbarea unei sume de 300 dolari s-a trezit înșelată cu suma de 20 000 lei. Deci, atenție... cine nu deschide ochii, deschide punga.

Azi mâine — droguri

Ca în multe alte orașe ale țării și Sibiu s-a procopsit cu numeroși așa zisi turiști din fostele republici sovietice — blânițari notorii — mulți din ei cu pașapoarte false, sau cu interdicție de a intra în

țară. Aceștia cumpără tot ce pot (chiar și conștiințe). Dar tot ei au devenit în ultimul timp un pericol social și clienți permanenți ai organelor de poliție. Și cum un necaz nu vine singur, n-ar fi exclus ca în curând să ne trezim și cu alte bucurii (droguri, proxenetism, arme sau gaze lacrimogene). În prezent, în cercetările organelor de urmărire se găsesc destule cazuri, despre a căror finalitate vă vom ține la curent.

lei, sume care au fost recuperate și înapoiate păgubașului.

Unchiul a murit

Nerespectarea unor reguli de circulație se poate solda cu accidente tragice. În cauză, posesorul autoturismului 4-BH-4127, Florescu Mariana, care făcând o depășire neregulamentară s-a răsturnat, punând capăt vieții unchiului său, aflat pe scaunul din dreapta conducătorului auto.

M. BALOMIR

DIN SUMAR:

- „VIZIONARI” ȘI „PRO-FETII”
- „DE LA CORP LA RUGĂCIUNE” (pag. 2)
- DOJANA ARMATEI
- AGENTUL (pag. 3)

Pe culmile nerușinării

În zilele de luni și miercuri, TVR ni l-a adus din nou pe ecran pe I. Iliescu, mai ceva ca-n trecut campanii electorale. De data asta, nu ca să convingă electoratul că dînsu-i cel mai bun, ci ca să demonstreze cine-s vinovații pentru că-i atât de rău. Atît de rău în țară, nu atît de rău dl. președinte!

La studioul economic de luni seara, echipa de slujbași obedienți ai televiziunii prezidențiale s-a întrecut în servilism și supușenie ajutîndu-și stăpînul să-i găsească pe vinovații pentru dezastrul în care se află țara. Fără să clipească, fără să ezite și fără să-și schimbe culoarea obrazului, din roșu în negru revoluționarul președinte l-a indicat, cu siguranță de sine că-i caracterizează, pe liderii opoziției ca responsabili ai năno-

rocirii catastrofice în care se află țara. I. Iliescu o face cu gestul firesc al activistului de partid comunist care a mințit toată viața și pentru care logica, argumentele faptice și evidența lor, bunul simț și o minimă moralitate nu au nici o importanță atunci cînd e vorba de interesele de putere proprie.

Pentru imaginea pe care o are România în lume, și care nu-i alta decît aceea a realității clădite de actuala putere, dl. președinte îl face responsabil pe domnul Corneliu Coposu și Emil Constantinescu, de parcă dînsii ar fi artizanii actualiei și trecutei stări de lucruri din țară. Prinț-o înversare jonglerească a unei logici simple, dl. C. Coposu este făcut responsabil pentru dezastrul țării care l-a dedicat I. Iliescu într-o via-

ță. Ca și cum dl. I. Iliescu ar fi trecut prin „casele de odihnă” ale gulagului comunist, în timp ce dl. Coposu urea toate treptele ierarhiei puterii totalitare.

Emisiunea sportivă de miercuri seara, constituită în omagiu la adresa președintelui care și-a început deja vltvoarea campanie electorală, a făcut totuși, fără voia d-lui Iliescu, lumină în trecutul dumisale. Din gura d-lui am aflat că și-a început cariera sportivă ca mîndănez, calitate pe care și-o conservă și în cariera politică.

Și iată așa, în timp ce marea parte a nației române se află pe culmile mizeriei, deznașdării și dezorientării, dl. I. Iliescu se află și el pe culmea cea mai înaltă a nerușinării.

Prof. Nicolae POP

ȘTO KULTUR! (II)

Din nefericire nimeni nu a găsit formula eficientă de a proteja o rezervație, de orice fel ar fi ea. Deși armate întregi de cercetători stivuiesc tone de studii pentru a explica de ce nu trebuie rupte anumite flori, speriate anumite animale, protejate anumite clădiri este de ajuns să se planifice o pîncartă care să specifice că NU E VOIE pentru ca cohorte întregi de creațiuni umane să dorească instantaneu, să comită actul interzis. Nu este aici locul să explicăm de ce perimetrul INTRA MUROS al orașului e declarat rezervație și nu ne considerăm persoana cea mai în măsură să demonstrăm că Primăria Veche este locul cel mai potrivit pentru Muzeul de Istorie, dar este de datoria noastră să-i avertizăm pe cetățeni că se află în pericol o instituție de referință a orașului. Schimbarea utilității unei clădiri este un fapt curent în evoluția istorică a unei comunități. Catedrala Sfînta Sofia a devenit geamle și azi este muzeu, palatele regale s-au transformat în muzee sau biblioteci, în centrul Brăilei o geamle a devenit biserică, sub imperiul ateismului-științific biserici și catedrale au fost transformate în grajduri, cluburi, cinematografe sau depozite. Niciodată însă — după știința noastră — într-o societate democratică autoritatea nu s-a întors împotriva voinței celor ce au investit-o cu responsabilitatea păstrării și

gestionării avutului public. După dispariția lui Nicolae Ceaușescu nu ne puteam închipui că se vor continua demolările și nici aroganța autoritarismului de a conduce după bunul plac. Iată însă că SE POATE. În Sibiu se continuă demolările unor imobile ce fac parte din patrimoniul (vezi str. Constituției), doar pentru a duce la îndeplinire un plan ceaușist de sistematizare, iar, pentru a pune capăt la toate, se intenționează chiar reinstalarea Primăriei în clădirea actualului Muzeu de Istorie. Motivațiile sînt multe și fac parte din sfera penibilului. Cea mai importantă este că instituțiile vor să se reaseze în vechile lor clădiri, deși e bine știut că nici una din casele naționalizate nu s-a întors în proprietatea celui îndrituit.

Sîntem de fapt cu totul de acord ca această rocadă să aibă loc, cu condiția ca onor Primăria să reintroducă în nomenclatorul de funcții (și pe statele de plată) funcția de călău al orașului (pentru că sîntem siguri că acesta nu va șoma). În mod evident nu ne îndolm că pasul următor va fi reînființarea Stilului infamiei din piața publică, iar în băză autonomiei locale să se dea o Hotărîre care să legalizeze tradiționalele pedepse, cum ar fi lapidarea, arderea pe rug etc.

Pînă una, alta nu putem spune altceva decît ȘTO KULTUR!?

Marius GHEORGHIU

Colțul pensionarului

Activitatea cabinetelor medicale ale CARP

Amenajarea și dotarea unor servicii proprii de asistență medicală constituie un obiectiv principal al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor, care a putut fi realizat de îndată ce spațiul a permis — aceasta întimplându-se în urmă cu 15 ani, când sediul actual din Piața Republicii nr. 8 a devenit proprietatea CARP. Reușita e demnă de toată lauda, ea datorându-se unor conducători atașați cauzei Casei, cum au fost domnii Greavu, Lupea, Luncan, Sipeanu și alții.

În prezent funcționează cabinetele de BALNEOLOGIE (dr. Gheorghe Fanache), OFTALMOLOGIE (dr. Iulia Simion), NEUROLOGIE (dr. Marcela Vasiliu) și INTERNE (dr. Rodica Iacob). Fiecare medic este programat în câte o zi, în aceeași încăpere. Membrii Casei se bucură de asistență medicală gratuită, iar medicii primesc de la CARP o indemnizație minimă simbolică, munca lor fiind de binefacere. Toate aceste cabinete sînt servite de asistenta Rozsika Kovacs, salariată a Spitalului, susținută de Direcția Sanitară.

În 1992, la cele 4 cabinete s-au efectuat 2500 de consultații și tratamente. Prin Crucea Roșie și Biserica Evanghe-

lică s-au primit ajutoare în medicamente care au fost distribuite, în mod gratuit și membrilor Casei.

În incinta sediului funcționează, în două schimburi, cabinetul stomatologic. Fiecare schimb dispune de serviciile unui medic și ale unei asistente, salariați ai Spitalului Public Sibiu. La acest cabinet, pe lângă membrii beneficiari obișnuiți ai Casei, pot fi remarcați și „străini”, explicația constînd în greutatea materialelor ce trebuie surmontate.

De altfel și Casa a alocat fonduri, pe măsura posibilităților ei, pentru procurarea de materiale. Cabinetul stomatologic funcționează zilnic, serviciile fiind oferite, cu bun profesionalism, de dr. Iuliana Ghibu și asistenta Laura Mihailescu, traviu lor înregistrînd, în 1992, peste 3000 de consultații și peste 5000 de tratamente. Schimbul al doilea, compus din dr. Aurora Tămășeanu și asistenta Maria Meșu, au efectuat peste 2000 de consultații și tot atîtea tratamente.

Pentru cei 11 000 de membri ai Casei, aceste cabinete medicale reprezintă un ajutor de mare importanță — puține fiind CARP-urile din țară astfel asistate.

Ion OPRIȘ

Celor interesați de autocunoaștere și spiritualitate, dar care nu au avut posibilitatea să participe, le oferim o scurtă prezentare a seminarului Yoga — „De la corp la rugăciune” — susținut la Sibiu de cîțiva dintre membrii G.N.Y.R.U. (Grupul Național

rea opusă, de întindere a brațului, „de a da mîna”, este un gest altruist, de deschidere, de oferire (realizat prin mijlocirea mușchilor triceps)?

Oare cîți dintre cei care se roagă sînt conștienți de „primii pași” ai rugăciunii, de simplul fapt de a te așeza în

riența propusă a mers în întîmpinarea a ceea ce marea mistic creștin de la începutul secolului, Paul Evdokimov, arată foarte bine: „Icoana cea mai răspîndită în catacombe este cea a unei femei rugîndu-se. Ea reprezintă adevărata atitudine de rugăciune a

„DE LA CORP LA RUGĂCIUNE”

Yoga pentru Restaurare Umană) din București, în colaborare cu membrii filialei sibiene, în perioada 28—30 decembrie 1992.

Indiferent că se consideră sau nu credincios, omul a căutat dintotdeauna, instinctiv, ajutorul unei forțe superioare, căreia, chiar dacă nu i s-a închinat, i-a simțit prezența și a sperat, în adîncul necunoscut al sufletului, că există.

După cum arată și titlul seminarului, s-a încercat, în această perioadă de maximă sensibilitate religioasă, o deschidere a ființei umane către sacru, pornind de la ceea ce îi este cel mai „la îndemînă” omului zilelor noastre — corpul fizic.

Cîțiva dintre dumneavoastră v-ați gîndit că simplul gest de a apuca ceva cu mîna și a duce la piept este un gest egoist (în care rolul principal al acțiunii îl are mușchiul blceps), simbol al acumulării și închiderii în sine, iar mișca-

genunchi și a duce palmele unite la piept?

După cum spunea un mare înțelept indian, „corpul este gîndire solidificată”; este cea mai exterioară manifestare a lui Dumnezeu în noi.

Nu s-a urmărit în acest seminar o înlocuire a persoanelor autorizate, preoții, izvoitorii de Har, ce ne pot învăța rugăciunea în aspectele ei cele mai profunde, dar expe-

sufletului omenesc. Nu este de ajuns să posedăm arta rugăciunii; trebuie să devenim rugăciune, RUGĂCIUNE ÎNTRUPATĂ. Nu este de ajuns consacrarea unui timp pentru rugăciune, căci fiecare act, fiecare gest, chiar și un suris, trebuie să devină un imn de adorare, o ofrandă, o rugăciune. Trebuie să oferim nu ceea ce avem, ci CEEA CE SÎNTEM”.

Fete ale orașului

● Știm că va mai curge multă apă pe Cibin (anevoie făcîndu-și loc printre gunoaie), pînă cînd orașul nostru, prin grija celor care-l administrează și prin bunul simț al celor ce-l populează va căpăta un aspect civilizat, modern. Așa cum multă vreme va mai trece, probabil, pînă cînd, în centrul Sibiului, Gheorghe Lazăr se va scula de pe „tron” pentru a fi mutat unde îi este locul și va face loc, în inima orașului, unui monument închinat tuturor martirilor aceluși sfîngeros decembrie 1989. Mai mare jalea dacă stăm să luăm lucrurile la reee: orașul Galați, bunăoară, are un monument de marmură pentru eroii din decembrie, ridicat înaintea victoriei partidului verde. Pentru a nu ni se arunca din nou în față gogoasa cu „nu sînt fonduri”, ne oprim aici abținîndu-ne de la alte comentarii. Vom insista asupra altor aspecte legate de fața Sibiului.

● Am aflat recent, prin intermediul unui interviu difuzat de postul de radio local, că dl. primar Sorin Șerbu, cu ocazia sfîntelor sărbători a făcut o „excursie” prin burg cu domnii Baneș (de la „Sahu-

bris”) și Hulea (de la „Drumuri”), prilej cu care a vizitat, cu mașina, locul în care oamenii depozitează necorespunzător gunoaiele”. Iată o inițiativă demnă de laudă, pentru că un oraș nu se conduce din fotoliu. Sperăm că asemenea descinderi vor fi mai dese, și cu... rezultate.

Dar pentru că din mașină nu se poate vedea chiar totul, ne permitem să insistăm asupra a două obiective din oraș care nu se pot descoperi decît numai dacă mergi pe jos, locuri despre care noi am mai scris — cetățenii au venit și ei cu sugestii dar parcă arată tot mai rău: 1. Pasajul scărilor de la magazinul Dumbrava este ceea ce se cheamă o crasă nepăsare a autorităților locale (care nu au fonduri); Pasajul arată de parcă ar fi făcut războiul cu buncii noștri, vitrinele sînt sparte, afișele rupte, pe scări îți poți frînge gîtul. 2. Tunelul ce leagă str. Mitropoliei de Centru este un real pericol, mai ales noaptea, din cauza iluminării necorespunzătoare. A devenit un adăpost pentru bețivi și chiar un WC public. Demandată punem punct. Să auzim de bine!

Gabriela BĂLAN

„VIZIONARI” și „PROFEȚI”

2. Printre previzionarii faimoși se numără și astrologul indian Lachman Das Madan, care „citind stelele” a intuit victoria lui Bill Clinton în alegerile prezidențiale din SUA, încă din luna august a anului trecut.

Previziunile lui pentru anul 1993 au fost difuzate prin mai multe agenții de presă, inclusiv Itar-Tass. Potrivit acestor preziceri evenimentele din Rusia și din celelalte republici foste sovietice vor fi însoțite de o dezvoltare periculoasă a violenței. Lachman Das Madan mai crede că în 1993 SUA se pregătește pentru o nouă intervenție armată, Japonia va cunoaște o acută criză e-

conomică, iar în țările est-europene, în pofida unei înflăcări acute, economia se redresează în bună parte. (Oare s-o fi referind și la România?).

Influențe nefaste vor avea asupra bolnavilor de inimă eclipsele de lună. Acțiunea nefericită a acestor eclipse se va estompa prin descoperirea de noi tratamente medicale. Din combinarea unor medicamente cunoscute va rezulta un nou medicament ce oferă posibilitatea unor vindecări „spectaculoase”. (N-a fost precizat dacă acest medicament o să fie găsit și la farmacia „24”).

D. VAGUSI

NERI, 8 ianuarie

7.00 Programul Televiziunii Naționale din Republica Moldova • Telematinal, 10.00 TVR — Iași. 11.00 TVR Cluj. 12.00 Film serial: BONANZA. 13.00 Lumea copiilor. 14.15 Ora de muzică. 15.00 Preuniversitaria. 15.50 Tragerea Loto. 16.00 S.O.S. Natural. 16.30 Arte vizuale. 17.00 Actualități. 17.05 Gong! 17.35 Pro Patria. 18.35 Muzică populară. 19.00 Cultura în lume. 19.30 Desene animate. 20.00 Actualități. 20.35 Sport. 20.45 Film serial. 21.45 Reflecții rutiere. 22.00 Recital Cristian Lafable (Franța). 22.15 Azi în prim-plan. 23.00 Actualități. 23.15 Magazin cinematografic. 0.15 Întîlnirea de la miezul nopții.

Sămbătă, 9 ianuarie

7.00 Bună dimineața... de la Iași. 10.00 Actualități. 10.10 Ala-bala-ortocala. 11.00 Film artistic în serial pentru copii: POVEȘTEA DRAGOSTEI (3). 11.30 Tradiții. 12.00 Alfa și Omega. 13.00 Ora de muzică. 14.00

7X7. 14.30 Actualități. 14.40 Reflecții rutiere. 14.50 Desene animate. 15.15 Studioul șlagărelor. 15.45 Al doilea război mondial. 16.20 Teatrul Olimpya la 100 de ani. 17.25 Anul Sportiv 1992. 18.30 Mapamond. 19.00 De dragoste și dor... 19.15 Teleenciclopedia. 20.00

Actualități. 20.40 Film artistic: CHINEZUL (V): Lumina neagră. 22.10 Săptămîna sportivă. 23.35 Studioul varietăților. 23.40 Actualități. 23.55 Film artistic. VADUVELE. 0.40 Rock-panorama.

DUMINICA, 10 ianuarie

9.00 Bună dimineața de la Alba Iulia. 10.00 Actualități.

10.10 Arlechino. 11.00 Film serial pentru copii: POVEȘTEA DRAGOSTEI (4). 11.30 Viața satului. 13.00 Lumina din lumină. 14.00 Actualități. 14.10 Atlas. 14.35 Video-magazin. 16.35 Anul sportiv 1992. 17.35 Ocolul pămîntului în 90 de zile. 18.30 Top 3, 2, 1. 19.10 Film serial: DALLAS (196). 20.00 Actualități. 20.35 Film artistic: CANDIDATUL (S.U.A., 1972). 22.25 Duminica sportivă. 22.50 Convorbiri de duminică. 23.20 Actualități. 23.30 Maestri: Maria Slătînaru-Nistor.

S. R. L.

str. Samuel Brukenthal nr. 2
tel. 41 81 08; 41 59 98; 41 52 10;
41 81 18 (prefix 92)

Redactor șef: Traian Suciu • Secretari redacție: Ioan Ro-dean, Eugen Săucea • Redactori: Gabriela Bălan, Natalia Droc, Lucian Filip, Marius Gheorghiu, Ion Girnod.

Ștefan Mihai • ISSN 1220 - 8124 •

Tiparul: POLSTB S.A. Sibiu

Dojană Armatei

Greu mi-i Doamne să mă iau de armată. Ea este pavăza sacră a nației, e locul unde tinărul este confirmat ca bărbat, e brațul puternic în care curge singele nației. Armata este a noastră, deci și a mea. Și pentru că o vreau mereu sănătoasă, pură, puternică și frumoasă îi fac uneori cu degetul semn a dojană.

Semnificația balansării arătătorului meu se vrea a fi limbajul prin care îi spui fiului iubit că „a călca în străchini” nu poate fi o practică.

Ridic, pentru început, mina către vârful piramidei unde falsul, fastul, fanfaronada și necunoașterea a învins printr-un grup restrâns — mîndria națională, tradiția și chiar verticalitatea coloanei vertebrale.

Domniile lor, căpeteniile armatei române au decis cîste lor — ca armata să-și regăsească Eu! ei, începînd cu eroiile și însemnele uniforme lor pînă la forme și procedee de luptă specifice. Decis-au, însă, domniile lor, ca miraculoasa stea cu cinci colțuri să rămîna, vizibilă și cit mai sus, acolo pe umerii dumnealor. În armata română steaua a apărut nedistinctivă, mai degrabă întimplător, undeva într-un conglomerat de însemne pe emblema unor generali, după războiul de independență. Disparută în foarte scurt timp, măbădaloasa stea a reapărut — fără a semnifica vreun grad — pe epoletul „de gală” al unor arme, prin anii 1920—1930.

Din nou dispărută dar nu apasă, steaua cu cinci colțuri a fost IMPUSA de neaveniți străini însemnelor militare românești, semnificînd gradele. Apasă în multe suflete, dar engranată în unele creiere înroșite peste granițele românești o avem din nou cocoțată pe citiva înalți umeri. Vorba lui Bulă: decît să plec din țară, mai bine mă fac ofițer român, ca să ajung general străin.

Lăudîndu-ne încă o dată neamul românesc, pentru că și-a dorit o armată a valorilor, în care profesionistul militar să fie om de cultură, capabil să schimbe actul de comandă cu catedra universitară, strategia militară cu strategia economică și politică, tactica de luptă cu cea managerială, să mai ridicăm odată degetul — fără răutate, interese meschine și egoism — către vârful piramidei.

Domniilor conducători militari ați pus vreo dată salarii ații civili din unități să-i instruiască pe recruți, să-i învețe acele noțiuni și mișcări pe care le numim, pe scurt: alfabet militar? Cu siguranță, NU! Și tot NU este cuvîntul pe care trebuie să-l punem înaintea cuvîntului NORMAL, cînd ne propunem să scoatem licențiați cu „universitari” fără licențe, sau „echivalări” străine obiectelor de studiu ce le patronază. A învoia „aștia sînt, cu aștia dansăm” se potrivește cu „aștia au fost căpeteniile cu funcții, pe aștia

și menținem în funcții”.

Îndatorat neamului românesc, lipsit de interese meschine și stăpînit de sentimentul iubirii de țară adresez dojanăle mele spre știință și îndreptare.

Nicolae GHINEA

Coportunismul intelectualilor sau intelectualismul oportuniștilor

(urmare din pag. I)

le suridă cîndva. Unii aleargă spre ultimul tren al speranțelor deșarte, nutrirînd ambiții refulate în anii cînd emblema de intelectual era sinonimă cu o blasfemie.

În acele epoci trecute au cunoscut intelectuali care din rațiuni diverse, uneori numai de ei știute, au pactizat cu puterea încercînd, eventual, o ajustare din interior, azi cînd este necesară și posibilă instaurarea unei adevărate democrații actul unor intelectuali care se înregimentază în orientări și partide care mimează democrația, constituie o gravă impletaie.

Nu mă gîndesc la unii ca: Sașa Birlădeanu, Walter Roman, Petre Roman ori Adrian Păunescu sau Vadim Tudor, ca să nu mai vorbim de întreaga liotă de absolvenți ai actualei pretense academii de înalte studii politice, ci la acei care înseamnă sau ar fi putut însemna ceva în cultura românească. Primii sînt niște oportuniști care și-au prins în piept embleme intelectualiste, scriind tomuri întregi care erau sortite să nu le citească nimeni.

Chiar dacă numărul acelor care se pun în solda puterii nu este foarte mare, prin prestigiul lor, dobîndit cîndva, oferă unor formațiuni politice, cum este și aceea deținătoare a puterii, credibilitate și autoritate morală, observînd poate prea tîrziu că s-au înhamat la căruța unor profesori. Unii se vor motiva, desigur, prin dorința de consecvență și loialitate, alții prin liberă opțiune și convingeri intime, uitînd însă că istoria îi va judeca după dreptele criterii axiologice. Dar, poate, nici nu le pasă și acesta este lucrul cel mai grav.

AGENTUL

De-a lungul istoriei, noțiunea de agent a cunoscut variate accepțiuni, desemnînd prin excelență categoria indivizilor însărcinați cu tot felul de misiuni obscure, a căror simplă companie putea oricînd constitui o potențială sursă de nesfîrșite buclucuri. Beneficiind cel puțin de o dublă identitate sau cetățenie, agentul secret, spre exemplu, apărea atunci cînd țara era lumea mai dragă și dispărea după ce te trimitea pe lumea cealaltă. Este solul de agent, expert printre altele, în arta... volatilizării, despre a cărui existență am luat cu toții cunoștință în timpul evenimentelor din decembrie 1989, atunci cînd vorba lui Eminescu („I-am văzut dar nu e”. Adică nu mai e agent de securitate KGB, pentru că suferind un adevărat avalar s-a transformat, succesiv, mai întîi în agent de schimb (avînd rolul de a-l înlocui pe dracul cu muma-sa!) apoi în agent provocator (ca în timpul mineriadelor), în agent de legătură (fiind puntea dintre PCR și FDSN) pentru

a sfîrși, invariabil, în agent diplomatic ori agent economic (privat).

Fără îndoială că după o atare metamorfoză nu ne-a mai rămas decît să ne războim cu agenții atmosferici, singurii factori perturbabili ai liniștii noastre pe care, evident, că tot agenții ne-o asigură (cel de poliție). Cu toate că vremurile s-au schimbat, chiar numai simpla pronunțare a cuvîntului AGENT continuă să ne producă fiori, cu atît mai mult acum, în vremea aceasta... mizerabilă, în care un alt agent (termic) aliniindu-se parca agenturilor destabilizatoare a devenit ad-hoc hibrid secret-patogen (chintesență a agentului secret și cel patogen), cu consecințe dintre cele mai nefaste: se strecoară cu multă discreție în apartamentele noastre și reușește de fiecare dată să ne lase... reci.

Se pare că vrînd-nevrînd sîntem deci contemporani unui paradox, în care numărul agenților depășește în mod sensibil pe cel al locuitorilor!

Ion GÎRNOD

VASILE AVRAM ZEUL din LABIRINT SIBIU, DECEMBRIE 1989

[...] A trecut o jumătate de oră, apoi o oră, apoi s-a făcut ora prînzului, dar el nu mai venea. Soția începuse să intre la idei. Se apropia mereu de geam, doar-doar l-o vedea apărînd. Copiii veneau și ei să întrebă: „mămă, cînd vine tăticu să împodobim braul?”. Ea le mîngia căpsorul plînd și, cu ochii mereu pe fereastră, le răspundea: „Imediat. Imediat trebuie să vină”. Încă nu-și putea închipui că i s-ar fi întimplat ceva rău, își pregătise chiar cuvintele cu care avea să-l certe că a lăsat-o atîta timp singură.

Nu mai că orele treceau în continuare, iar ea nu mai avea răbdare să aștepte. Intră la vecini, să-i roage să o lase să dea câteva telefoane. Sună mai întîi la părinții lui: nu, nu era acolo, nu-l văzuseră astăzi. Întrebă apoi la citiva prieteni: același răspuns. Unul dintre ei îi spusese, totuși, că l-a văzut azi dimineață pe la ora zece cînd tocmai făcea colțul dinspre Gh. Dej spre Oituz. Crede că s-a îndreptat spre casă. L-a rugat să iasă din nou în oraș și să-l caute, ea nu se poate mișca din casă din cauza copiilor. „Și, te rog, dacă afli ceva, dă imediat un telefon la vecinii mei”. A închis receptorul și a izbucnit în plîns. Presimțirile sumbre începeau să prîndă contur din ce în ce mai exact. [...]

După cîteva ore a sunat la usa vecina. A deschis gura să-i spună ceva, dar, văzînd-o atît de speriată și cu ochii în lacrimi, a renunțat. A murmurat numai un pretext repetat, apoi a început și ea să plîngă.

— De ce plîngi? a întreb-o ea cu o voce neliniștită. Încetez eu și începi tu? Dacă ști ceva, spune-mi, orice ar fi.

N-a avut curajul să-i spună ceea ce aflase cu cîteva clipe mai înainte.

— Nu, nimic, murmură, încercînd să se stăpînească. Am venit să-i dai... să-mi spui numărul de telefon al socrii tale.

— Dar ce ai tu cu socrii mei?

— Vreau să le spun ceva... În timp ce discutau, Elena și-a auzit strigat numele de undeva de jos, din fața blocului. S-a apropiat de fereastră, a deschis-o și s-a aplecat în afară. Era un alt vecin, care o ruga să coboare.

— De ce?

— Victor... L-au adus doi băieți.

— Unde?

— Aici, în apropiere. N-au putut veni mai încoace din pricina împuscăturilor. Ia o pătură, să-l putem transporta mai ușor.

— E rănit?

— Fă cum îți spun.

Cînd l-a văzut întins pe jos, desculț și dezbrăcat de pantaloni, a scos un țipăt. S-a repezit spre el să-l îmbrățișeze, dar i-a simțit obrazul rece ca gheața. [...]

După înmormîntare, cînd s-a mai dezmeticit puțin, a aflat cum se petrecuseră lucrurile. Cînd l-au adus, băieții nu-i spusese decît că vin de pe strada Călugăreni, unde l-au luat pe Victor în primire de la un bătrîn care locuiește la numărul 3A. De la acel bătrîn a aflat că în momentul cînd Victor se întorcea, probabil, spre casă, a fost

surprins, la colțul străzilor Gh. Dej și Călugăreni de o puternică rafală de armă automată. S-a clătinat, a strigat după ajutor, apoi s-a prăbușit în marginea trotuarului. Sfîdînd împuscăturile, bătrînul a ieșit în stradă și, cu chiu cu vai, l-a trîntit pînă în holul casei. Singura abundență la rădăcina coapsei și mai în jos, în mușchii piciorului. „Cine ești?” l-a întrebă bătrînul. „Soția și copiii mei”, a murmurat el cu o voce stinsă, apoi s-a prăbușit în tenebrele inconștientului. Bătrînul l-a dezbrăcat de pantaloni și a încercat să-i oprească hemoragia cu niște haine la îndemînă, dar eforturile au fost zadarnice. Cum zadarnică a fost și intervenția unui medic chemat la repezeală din vecini, care a constatat că în afară de rănile de la picior avea altele mai grave, în omoplați, unde pătrunseră cîteva gloanțe te mărunte și insinuante ca

niște săgeți în miniatură. În trei sferturi de oră și-a dat duhul...

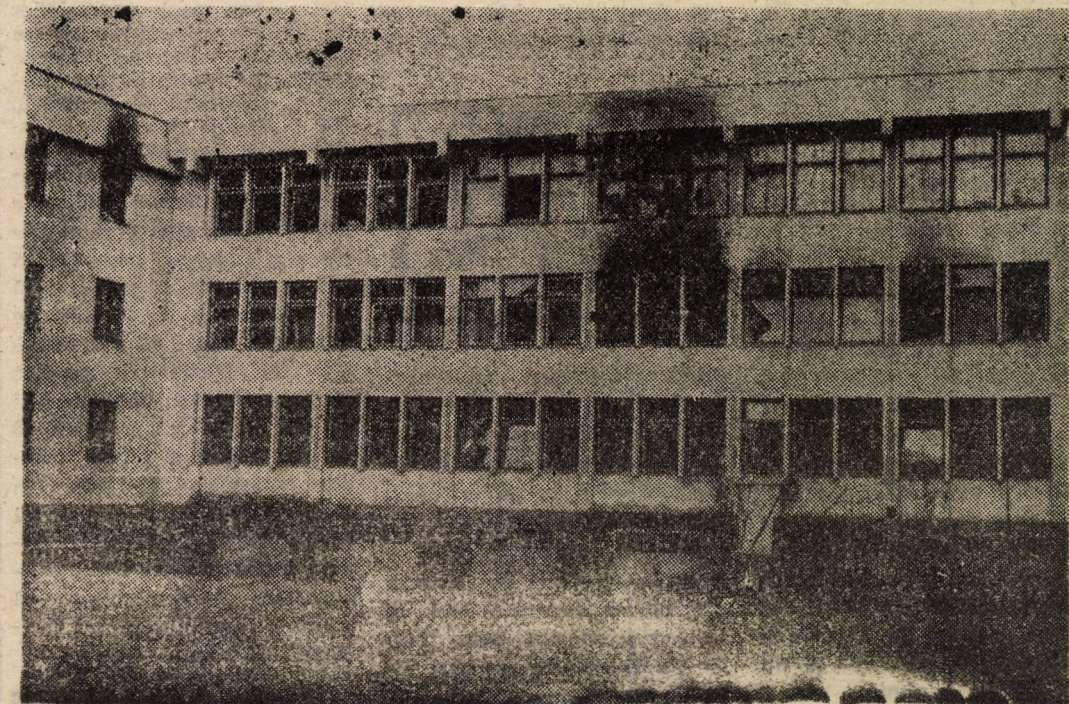
În același loc și în aceeași zi — dar după amiază, în jurul orei 18 — a fost împuscat Andrei Folea, un tînar venit, împreună cu alți colegi de muncă, de la Mirșea, să se alăture demonstrațiilor din Sibiu. A fost rănit la picior, dar pe semne că l-a fost atinsă artera, din moment ce nu s-a mai putut ridica de jos. A încercat zadarnic să-și oprească singele care se scurgea din rană ca un pîrîu. A zăcut acolo pînă a treia zi, cînd un locotenent de la unitatea militară de vizavi i-a anunțat pe părinții lui din Cîrțișoara să vină să-l ridice. Cît s-o fi chinuit pînă să-și dea sufletul, numai Dumnezeu știe. Cîteva locuitori ai zonei spun că l-au auzit vîlcîrîndu-se și cerînd ajutor pînă noaptea tîrziu, dar nimeni nu avea curejul să iasă în stradă sub

ploaia aceea de gloanțe. Cineva totuși, la un moment dat a încercat: a ieșit pe poarta casei cu un cearceaf alb pe care l-a fluturat în semn de intenție pașnică dar o voce răstîtă l-a avertizat dinspre unitatea militară: „nu te apropia, că trag!”

Cînd au venit părinții, trupul lui era de mult îmbrățișat de moarte. Sub haină avea un pachet de prăjituri pe care i le dăduse sora din Sibiu, să le ducă mamei lor de la Cîrțișoara (așa îi spusese sorii, că pleacă la Cîrțișoara, satul lor natal, pentru a-și petrece sărbătorile cu părinții). Se pătaseră și ele de singe, ca un simbol care acoperă realitatea ideii de jertfă din potirul cu cîmîcătura.

În aproximativ aceeași împrejurări a fost împuscat Gheorghe Bustan, dar nu pe strada Călugăreni ci pe cea paralelă cu ea, Oituz. [...]

(va urma)

Clădirea Securității — decembrie 1989

Mica publicitate

VINZĂRI

• Vind „Daimlerbenz“ tip 124 (Mercedes) an fabricație 1986, capacitatea cilindrică 1983 cmc, 3,5 locuri, în perfectă stare, aspect modern, 116 mii km la bord, pe motorină. Informații, telefon 43 05 70. (18)

• Vind două aparate video recorder japoneze, sigilate cu program pe un an. Informații telefon 42 38 49, după ora 16. (19)

DIVERSE

• Transport marfă și persoane în țară, cu microbuz de 9 locuri. Telefon 47 27 93. (PG)

COMEMORARE

• Azi se împlinește un an de când ne-a părăsit bunul nostru tată, soră și bunice

IOAN HADĂR

din Armeni

Fiul Ilie, soția Camelia și nepotul Alexandru

(8)

DECESE

Regretăm trecerea în neîntință a dragului nostru

VICHENTE ROZOR

Nu îl vom uita niciodată.

Familie: Filip, Cristea și Teodorescu (PG)

Cu inimile zdrobite de durere, anunțăm încetarea din viață, în urma grelelor suferințe pricinuite de tragicul accident de circulație din 2 ianuarie 1993 din satul Buia, a bunului nostru soț și tată

GLIGOR CRĂCIUN

— 54 ani —

Înmormintarea va avea loc duminică, 10 ianuarie 1993, ora 12,30 în Buia.

Dumnezeu să-l odihnească!

Soția Ica, fiii Nelu, Nicu și Monica. (PG)

Te-ai stins în fața mea tată, fără a spune un cuvânt, îți voi purta durerea în suflet, cit trăiesc pe acest pământ.

Ori câte lacrimi am vărsa nu am putea șterge durerea și regretul pricinuit de dispariția celui care a fost un bun tată, soră și bunice

GLIGOR CRĂCIUN

Dumnezeu să te odihnească!

Fica Neli, ginerel Nelu, nepotelele Dacia și Ioana (PG)

Familia Rodean îndurerată și împovărată sufletește, deplânge moartea neașteptată a mult apreciatului cuscru

GLIGOR CRĂCIUN

— Buia —

Dumnezeu să-i facă parte de liniște în lumea veșnică.

(PG)

S.C. „FRÂNCU“ S. R. L. Sibiu

str. N. Teclu nr. 1,

VINDE en-gros produse din Grecia:

■ LAMII

■ PORTOCAL

■ HELLAS

Telefon 43 64 06

— 477 —

Scrisoare deschisă

Domnului MIRCEA SNEGUR - Președintele Republicii Moldova

Rîndurile ce urmează sînt menite să vă reîmprospăteze memoria în legătură cu un important teritoriu românesc moștenit din cele mai vechi timpuri și anume Basarabia, Nordul Bucovinei și Ținutul Herța.

Regele Burebista care a unificat triburile dacice a avut ca graniță a Daciei, spre răsărit, pornind de la Bratislava la nord de Pocuția, pînă la gurile Bugului.

Bogdan Vodă, Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare și alți domnitori ai Moldovei au stabilit granița acestei țări pe Nistru, unde au construit cetăți de apărare împotriva năvălirii tătarilor și altor lifte.

În 1513, prin tratatul încheiat între Moldova și Turcia se recunoaște dreptul de autonomie și suveranitate al Moldovei. Prin pacea de la Karlowitz din anii 1698—1699 încheiat între Turcia, pe de o parte și Rusia, Austria, Polonia și Venetia, pe de altă parte, sînt recunoscute drepturile seculare ale poporului român asupra teritoriului pînă la Nistru, cu obligativitatea statului suveran țară de a apăra frontierele Moldovei. În anul 1710, prin tratatul încheiat între Petru cel Mare și Dimitrie Cantemir, Rusia a recunoscut granița Moldovei pe Nistru.

În anul 1792, ca urmare a războiului ruso-turc musulman și-a fixat frontiera pe Nistru, odată cu ocuparea Crimeei. În 1812, Basarabia a fost răpită de Rusia, cu consimțămîntul Porții Otomane. În legătură cu acest act hrăpăreț, Karl Marx, patronul comunismului, susține în lucrarea sa „Însemnări despre români” (apărută în limba română în 1964) la pag. 106: „Turcia nu putea ceda ceea ce nu-i aparținea, pentru că Poarta însăși recunoaște acest lucru la Karlowitz, presată de poloni să le cedeze Moldo-Vlahia, ea răspunde că nu are dreptul de a face vreo

cesiune teritorială...”

În 23 august 1939, URSS-ul a încheiat pactul de neagresiune cu Germania nazistă. Prin protocolul adițional secret, Hitler a dat mină liberă lui Stalin de expansiune spre apus. În temeiul acelui protocol semnat de Molotov și Ribbentrop, URSS-ul prin ultimativele din 26, 27/28 iulie 1940, prin amenințarea cu forța armată a obligat România să evacueze Basarabia, nordul Bucovinei și Ținutul Herța. Raportul de forță a României față de URSS era, evident, inferior; tratatele de alianță ale țării noastre cu alte state nu au funcționat; România rămăsese izolată. Nota de răspuns a guvernului român stipulează: „Guvernul român pentru a evita gravele urmări pe care le-ar putea avea recurgerea la forță și deschiderea ostilităților în această parte a Europei se vede silit să primească condițiile de evacuare...”

În acest fel, trupele sovietice au ocupat o parte din teritoriul românesc. România, la acea dată, n-a recunoscut fixarea noulor frontiere. Evacuarea Basarabiei, nordului Bucovinei și Ținutului Herța s-a făcut în mai puțin de 48 de ore. URSS-ul n-a respectat termenul fixat de retragere a trupelor românești. Mulți ostași au căzut prizonieri, luînd drumul Siberiei.

Am făcut acest scurt istoric pentru a vă demonstra, domnule Snegur, că Basarabia, nordul Bucovinei și Ținutul Herța n-au fost niciodată pămînturi rusești. Cedarea lor nu s-a făcut prin referendum, ci în mod silit. Dumneavoastră pregătiți condiții în vederea unui referendum prin care populația să-și pronunțe acordul de reunificare cu România, sau pentru o independență sub egida Kremlinului (C.S.I.), care de altfel și-a format un cap de pod în republică ce cu „onoare o conduceți”.

Dumneavoastră nu țineți seama de condițiile în care ne-au fost furate aceste teritorii, FĂRĂ nici un REFERENDUM. De altfel se știe cum se realizează un referendum sub comunisti. Localitățile din Basarabia sînt conduse de rusofili, de KGB-ști; o populație timorată va vota după dorința dumneavoastră. Vreți să vă asigurați fotoliul prezidențial pe viață printr-un referendum; așa cum ați procedat și procedați nu puteți fi socotit urmașul lui Ștefan cel Mare și Sfînt, ci cu totul altceva.

Domnule președinte Mircea Snegur, ați ocultat unica împrejurare istorică de a reuni aceste ținuturi cu România, cu ocazia abrogării protocolului Ribbentrop — Molotov, din decembrie 1989 de la Moscova, precum și o dată cu dezmembrarea Uniunii Sovietice. În locul unui firesc gest patriotic ați preferat să vă implicați în războiul nedecarat din stînga Nistrului, pentru a facilita condițiile unui cap de pod rusesc în Basarabia. L-ați eliberat din arest pe aventurierul Smirnov, trimisul Kremlinului, care prin vîrsare de sînge românesc a înființat o republică ridicolă, dar care încurcă lucrurile. La Tiraspol, acești venetici au arestat pe adevărații luptători pentru libertate și conviețuire pașnică între etnii. Urmează să fie judecați pentru vîna că s-au născut români. De ce nu-i apărați, de ce nu sînt eliberați?

Trebuie să se știe, dacă nu se știe, că ținuturile furate de URSS sînt ale celor care le locuiesc, ale românilor, ale urmașilor lor și nicidecum ale celor care le subjugă prin samavolnicie. De aceea credem că ar fi cazul să meditați, pînă nu-i prea tîrziu, domnule președinte Snegur Mircea, la aceste probleme vitale pentru Basarabia.

Vasile GIURGIU

— veteran de război —

NEPUTINȚA CĂȘTILOR ALBASTRE

Sarajevo — 6.01 — Ministrul de externe francez, R. Dumas a făcut cunoscut acordul încheiat de Bosnia, Croația și Iugoslavia prin care Sarajevo devine oraș deschis și demilitarizat. Armele vor fi retrase la 30 km de oraș. Cei 450 000 de locuitori asediați timp de 9 luni au astfel o pace cu gust amar. Oamenii se zbat cu sărăcia, frigul, lipsa apei și a curentului electric. Zece bătrîni cu trupuri scheletice au murit de frig și foame. Trupurile lor se aflau sub o bîtă pătură. Coșmarul a început. „Noi livrăm tone de ajutoare dar situația se înrăutățește pe toate planurile. Singura cale este o intervenție militară” a afirmat un observator ONU. Incapacitatea trupelor ONU de a stinge focarul de litigiu a fost dovedit atît în Bosnia cît și în Cambogia și Somalia. În vizita sa în Somalia secretarul general ONU, B. Ghali în loc să fie primit cu mulțumiri pentru ajutorul masiv umanitar a fost întîmpinat cu pietre de o mulțime isterizată. Tranziția la independență a Namibiei a avut condiții favorabile și a fost un succes al forțelor ONU. Căștile albastre asistă neputincioase la conflictul din Bosnia. Forțele de protecție (FORPRONU) au ajuns să nu mai protejeze nimic.

Belgrad — Președintele Cioșci 1-a numit pe fostul premier federal înlăturat de parlament, Panici, în funcția de ambasador de pace al Iugoslaviei. În prezent Panici se află în SUA pentru convorbiri cu viitorul președinte Clinton în scopul de a preveni adoptarea unei hotărîri a Consiliului de Securitate ONU, de intervenție militară în Iugoslavia. Autoritățile sîrbe au reținut la 31 decembrie și la 3

ianuarie 4 șlepuri românești ca represalii pentru reținerea de autoritățile române (în baza hotărîrii Consiliului de Securitate ONU nr. 757 și 787) a 4 nave sîrbești.

Travnik (centrul Bosniei) — 3 obuze au căzut în centrul orașului ca urmare a unei ofensive a sîrbilor. Satul Turbe din apropierea orașului Vitez, a fost ocupat miercuri.

flash

• ISRAELUL ESTE AMENINȚAT cu sancțiuni de către SUA dacă nu anulează deportarea celor 415 palestinieni din 17 decembrie. Este așteptată sosirea unui ambasador din SUA pentru convorbiri pe această temă. Premierul Rabin a spus că expulzații din „Hamas” (organizație teroristă) pot fi readuși numai dacă înaintează cereri individuale de recurs pentru scurtarea perioadei de deportare. Mișcarea „Pace acum” consideră expulzarea o pedeapsă prea ușoară cerind guvernului israelian să fie aduși și să fie judecați de tribunale.

• ULTIMATUL PENTRU IRAK este pregătit de SUA, Marea Britanie și Franța. Irakului i se oferă 48 de ore pentru a ridica rachetele anti-aeriene instalate în zona de interdicție din sudul țării. Ministrul apărării irakian declară într-un interviu oficialului „Al Jumhuriya” că sudul și nordul țării va fi eliberat de trupele irakiene.

Rubrică de Emil PORIME

Foileton

OCUPAT!

A nins ceva, un praf acolo, reușind să mai ascundă o coajă de portocală cu burta-n sus, să spele picioarele danielor scoși de ștabii lor la cerșit și, cei mai grozavi, să ne facă să credem că zahăr e berechet, pe gratis și mai de încredere decît cel importat de lichele gata să-și umple chimbul chiar și vinzîndu-și soacrele la abator, de cumva ele ar fi, comestibile. Rămînînd la dulcele ăsta, despre care ni se explică expertizat că nu ne curată de tot, menajîndu-ne de somnul sub cetini cu panglici, rămîne de bînuît că, totuși, ne curată puțin, punîndu-ne pe țucal și adăugînd coziilor de tot felul și pe aceea din fața privatelor publice. Dar, pusul pe vine, verbalizat de ospătari, care se îndepărtează pretînzînd că se apropie, a primit o puternică lovitură în planul practicii, closetele urbei fiind scoase la mezin și cine știe dacă, nu peste mult timp, nu se va pune la fel problema și cu piatra cubică din drumuri, că și cuburile astea sînt ale obștei, cuvînt odios și mai ales, fără substanță din moment ce desemnează ceva ce nu-i al nimănui.

Carevasăzică, în locurile unde pierdeam căldură, o vom primi de la whisky și culmea

ar fi ca, tocmai în aceste baruri subpămîntene, create în locuri ce le-am crezut numai și numai de taină, să nu fim nevoiți, printr-o leșire întempestivă afară, să ne popularizăm starea de necesitate care, iată, culmea, nu e doar o problemă a internelor ci și una externă. Cine știe dacă nu vom merge să servim un crem-vușt în corn în snackul „Prohabul”, dar așa-i cu privatizarea cînd o vrei cît mai eficientă și convingătoare: trebuie implantată în private.

Cum spunea, mai ninge dar parcă mai mult e ger. Dîrdîim, ni se răcesc, cît ai zice pește, lichelele în calorifere și fiindcă acolo și acolo nu se mai poate, tragem cu coada ochiului după un copac mai acătării. Dar parcă nici din ăsta nu mai sînt și cînd dai de unul potrivit, mîrte la tine un maidanez cu picior-n sus. Zici în sine, „hai mai repede că...”, belește și el niște ochi mari la tine, plus niște dinți perlați și te aștepti, din clipă în clipă, să leire stropșit: ocupat!

Ștefan MIHAI

P.S. — W.C.-urile publice din strada Rahovei și „Sub Arini” sînt în curs de transformare în... baruri sau mai știm noi ce...